

OLÁH ANDRÁS

hajnali töprengés

alhatnál tovább:
 válladba masszírozódnak
 az apró kis grimaszok
 legtöbbször nem szorulsz gyámolításra
 ez is csak egy szokványos hétvége volt
 séták a kiszáradt utcákon
 csak úgy bele az őszbe
 hogy onnan is elkívánkozz
 – bárha feledtetné szomjúságodat
 a közénk szorult múlt:
 elengedsz és visszakönyörögsz
 belefáradsz a sírásba
 sebeimből vérzel
 idegenül múlnak el a szürke hajnalok
 kezem álmos bőrdhöz ér
 s rájövök miért nem tudsz már félni sem

[következmények nélkül]

következmények nélkül nem lehet:
 keseregsz a kitörölt múlt felett

maradsz egyszerű kartoték-adat
 a nyertes idő így üzen hadat

a szem is bezárul majd mint a szív
 s egy másik dimenzióba taszít

mocskot szórnak s Istentől se félnek
 – mosdóvizükbe fülnek az érvek –

bármerre mégy is: olcsó lesz a szó
 s a megtúrt múlt a legnagyobb csaló

[ki válaszol]

*ki válaszol ha hallgatók
ki ért meg jobban a többenél
véled is csak magam vagyok
bajunkról bágyadt múlt ítél*

*szívemben elpusztult a hős
minden álom bizonytalan
a szó mérge régi ismerős
– beléhaltak már annyian*

patthelyzet

*arcod csukva: csak bennem lármáznak
a be nem váltott ígéreték*

a lázas reményt fölissza a homok

*álmaidat nyitogatom konokul
elhamvadt parázs égeti tekinteted*

*lassú mosollyal kínárod magad
zuhog az eső*

*csontjainkba fül az ősz
árnyak fogódnak össze
körül csupa befelé néző szemek*

*tükröként mutatja az üres ég
arcod tört-fehérségét*

bennem többé már nem bújhatsz el